

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 grudnia 2012 r.,

sprawy **I. B.** skazanego z art. 190 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 września 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 19 kwietnia 2012 r.,

po s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego **I. B.** od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;
3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata **M. W.** - Kancelaria Adwokacka - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2012 r., uznał **I. B.** za winnego tego, że w dniu 3 listopada 2010 r. w P. na podwórku posesji nr 16 przy ul. S. groził **S. K.**, że ją zabije, przy czym groźby te wzbudziły w niej uzasadnioną obawę, że mogą zostać spełnione, tj. czynu z art. 190 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten apelacją zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając mu, na podstawie art. 427 i art. 438 pkt. 2 ,3 i 4 k.p.k.:

- I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść

rozstrzygnięcia, a w szczególności art. 5 § 2 k.p.k., przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, art. 7 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz art. 410 k.p.k. przez brak należytego oparcia wyroku na całości zebranego w sprawie materiału;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, przez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu podczas, gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku;

III. rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W konkluzji autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu lub zmianę zaskarżonego wyroku przez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 13 września 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości kasacją na korzyść oskarżonego jego obrońca z urzędu i zarzucił mu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 167 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania w charakterze świadków M. B. i A. U., co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy;
2. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zeznań pokrzywdzonej oraz zeznań świadków Z. G. oraz B. B. wbrew zasadom wyrażonym w tym przepisie;
3. art. 7 k.p.k., art. 168 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez oparcie orzeczenia na ustaleniu, że przed popełnieniem zarzucanego czynu oskarżony dopuszczał się takich samych czynów względem pokrzywdzonej, co miało istotny wpływ na treść wyroku;
4. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania przez Sąd II instancji wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz rozważenia i

właściwego ustosunkowania się do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji, czego skutkiem było utrzymanie w mocy niezasadnego orzeczenia.

Na zakończenie obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego w mocy wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Z analizy uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w K. wynika, że stosownie do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., Sąd ten rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał dlaczego uznał je za bezzasadne w stopniu oczywistym, co niecelowym czyni powtarzanie zawartych tam wywodów. Obrońca skazanego nie wskazał w uzasadnieniu kasacji, które z zarzutów czy wniosków apelacji nie zostały przez Sąd Odwoławczy rozpoznane, przywołał w tym zakresie jedynie treść wymienionych przepisów podnosząc, że Sąd odniósł się do nich bez szczegółowego „ustosunkowania się do każdego” z nich. Stawiane w tym zakresie przez obrońcę zarzuty są bezzasadne. Sąd Odwoławczy nie pominął żadnego ze stawianych w apelacji zarzutów wskazując na powody uznania ich za nietrafne, dzieląc przy tym stanowisko i ustalenia dokonane w sprawie przez Sąd Rejonowy w P.

W kategoriach nieporozumienia należy traktować, na obecnym etapie postępowania, podnoszony przez obrońcę skazanego zarzut obrazy art. 167 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. związany z zaniechaniem przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków M. B. i A. U. na rozprawie głównej przed Sądem Rejonowym. Zarzut obrazy art. 167 k.p.k. skierowany jest przede wszystkim do Sądu Rejonowego, a nie Okręgowego, tym bardziej, że w postępowaniu odwoławczym Sąd odniósł się jedynie do podniesionego w apelacji zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., nie

oceniał natomiast na nowo zgromadzonych uprzednio dowodów. Na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2012 r. Sąd oddalił wnioski o przesłuchanie w charakterze świadków wymienionych osób, uznając, w oparciu o wyjaśnienia skazanego oraz zeznania przesłuchanych świadków, że nie były one świadkami zdarzenia, a okoliczności, które miały być udowodnione zostały już udowodnione zgodnie z twierdzeniami wnioskodawcy (k.117). Należy zaznaczyć, że na rozprawie tej obecni byli zarówno skazany, jak i jego obrońca, którzy po ogłoszeniu tego postanowienia nie zgłaszali innych wniosków dowodowych. Opisane procedowanie przed sądem pierwszej instancji nie stało się przedmiotem zarzutu apelacyjnego – w szczególności nie zarzucono obrazy art. 170 k.p.k. Powracanie do tej kwestii na etapie postępowania kasacyjnego jest zabiegiem całkowicie chybionym, nawet gdyby uznać, że w ocenie skarżącego, sąd odwoławczy był zobligowany treścią art. 167 k.p.k. do przesłuchania wskazanych świadków z urzędu. Trudno zarzucać sądowi odwoławczemu stanowiącą naruszenie reguł procesowych bierność w sytuacji, w której ani w apelacji, ani na rozprawie apelacyjnej strona skarżąca nie sformułowała żadnych wniosków dowodowych, a w uzasadnieniu kasacji nie zdołała wykazać ewentualnego wpływu takiego zaniechania na treść zaskarżonego wyroku.

W sprawie nie sposób również skutecznie stawiać zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., bowiem Sąd Okręgowy, jako Sąd II instancji, nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zeznań świadków Z. G. i B. B. oraz pokrzywdzonej S. K., a zatem nie mógł w sprawie obrazić wskazanego przepisu.

Wbrew twierdzeniom autora kasacji, Sądy rozpoznające niniejszą sprawę wzięły pod uwagę, zgodnie z treścią art. 410 k.p.k., całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, opierając swoje rozstrzygnięcia na wszystkich dowodach przeprowadzonych w niniejszej sprawie. Na marginesie zauważyć należy, że przepis art. 410 k.p.k. jest adresowany wprost do sądu pierwszej instancji, jego obraza nie może zatem stanowić podstawy zarzutu kasacji godzącej w orzeczenie sądu odwoławczego, który nie prowadził postępowania dowodowego i nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych. Treść zarzutu zawartego w pkt 3 kasacji jasno wskazuje, że przywołane w nim przepisy stanowią jedynie pretekst do niedopuszczalnego przecież kwestionowania ustaleń faktycznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.